

چراغی برای نومیدان از عباس احمدی

زندگی ما همه درد بوده است
آری سراسر همه درد بوده است.
دردی برای کوچه های تاریک و طاق های شکسته.
دردی برای خانه های خاموش و پنجره های بسته.

****

زندگی ما همه رنج بوده است
آری سراسر همه رنج بوده است.
رنجی برای سال های نومیدی و چشم انتظاری های بیهوده.
رنجی برای آرزوهای بر باد رفته و فرداهای نیامده.

***

اما دریغ که اینهمه رنج همه بیهوده بود.
چرا که نتوانستیم چراغی برای نومیدان
و لبخندی برای سوگواران بیاوریم.

***

اما دریغ که تاج خار و چلیپا و جلجتا همه بیهوده بود.
چرا که ملکوت اعلا نه از آن مسکینان و دردمندان
که دستمایه فریبی شد تا با آن
پرومته را به خدمت نرون درآورند.

***

و این چنین بود که
خورشید از دلها رانده شد
و چوپانان گله های خویش رها کردند
و زمین از پیام و پیامبر تهی ماند.

***

و اکنون این شهزاده ی مردگان است

که با شولای سیاهش
ما را به آرامش دعوت می کند.
و شهر، شهر بویناکِ بی فردا
بیهوده در انتظار معجزه نشسته است.

***

Cheragh.vnf
abbas.ahmadi@mailcity.com